

בית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים אזרחיים

רע"א 18749-09-24

לפני: כבוד השופט דוד מינץ
כבוד השופט יוסף אלרון
כבוד השופטת גילה כנפי-שטיינץ

המבקש: משה אליעזר ספרין

נגד

המשיב: אהרון וולק

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי
בירושלים (השופטת ת' בר-אשר) מיום 22.5.2024 ברע"א
22746-02-24

בשם המבקש: עו"ד שיר פרומין

בשם המשיב: עו"ד אלי מימון

פסק-דין

השופט דוד מינץ:

לפני בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים
(השופטת ת' בר-אשר) מיום 22.5.2024 ברע"א 22746-02-24, בו ניתנה רשות ערעור
והתקבל ערעור על פסק דינו של בית המשפט השלום בירושלים (השופטת מ' הירשפלד)
בת"א 11740-02-21 ובת"א 22933-05-21 מיום 7.1.2024 בו אושר פסק בוררות שניתן
בהליך בוררות שהתקיים בין הצדדים.

הרקע לבקשה

1. בין הצדדים נתגלעה מחלוקת בקשר ליישומו של הסכם שכירות שנחתם ביניהם
(להלן: ההסכם). המשיב השכיר למבקש על פי ההסכם דירה ברחוב אושה בירושלים
(להלן: הדירה או הנכס) החל מחודש ספטמבר 2019 ולמשך שנה, בתמורה לדמי שכירות
חודשיים בסך של 15,000 ש"ח. אין חולק כי הדירה הושכרה לצורך השכרתה לתיירים
על ידי המבקש ושותפו. התשלומים שולמו כסדרם עד לחודש מרץ 2020 עם פרוץ מגפת

הקורונה, אז חדל המבקש לשלם את דמי השכירות המוסכמים ושילם סכומים חלקיים בלבד, עקב שיבושים שחלו באותה תקופה בעסקי התיירות.

2. לאחר שלא הצליחו הצדדים להגיע להבנות ביניהם בקשר לתשלום, פנו להליך בוררות בבית דין רבני פרטי לממונות "בית דין צדקה ומשפט" (להלן: בית הדין), וחתמו על הסכם בוררות (להלן: הסכם הבוררות). ביום 1.9.2020 התקיים דיון לפני שלושה בוררים, במהלכו חתמו הצדדים על הסכם הבוררות פעם נוספת, לבקשת אחד הבוררים. אין מחלוקת כי בפתח הדיון ציין אחד הבוררים, הרב שמעון גרבוז (להלן: הרב גרבוז) כי הוא מכיר את המבקש, וכי הוא ערך לו ולשותפו את חוזה השותפות ביניהם. אין גם חולק כי המבקש הביע את הסכמתו להמשיך להתדיין לפני הרכב הבוררים לאחר גילוי זה. במהלך הדיון, לאחר שכשל ניסיונם של הבוררים להביא את הצדדים להסכמות בנוגע לסוגיית אי-תשלום דמי השכירות, העלה המבקש את סוגיית המיטלטלין בבעלותו שנותרו בנכס והציע להשאיר אותם בדירה תמורת קיזוז סכום שווים שהוערך על ידו בסך של 45,000 ש"ח מדמי השכירות. המשיב הסכים להפחית את הסכום מהחוב, ולאחר מכן הצדדים הודיעו כי הם מסמיכים את בית הדין לערוך "שומא" שתהא מקובלת עליהם. על כן בתום הדיון ציין הרב גרבוז כי בית הדין אכן יעריך את שווי המיטלטלין, אשר יקוזז מסכום החוב.

3. ביום 7.10.2020 ניתן פסק בוררות חלקי בו נקבע כי ניתן לראות בפגיעה בענף התיירות בתקופת התפשטות מגפת הקורונה כדין "מכת מדינה" ועל כן המבקש פטור מכל תשלום למשיב. כמו כן נקבע כי חפציו של המבקש יפוננו מהדירה בתיאום עם המשיב, ואם המשיב לא יחזיר למבקש את חפציו, בית הדין יישום את שוויים והמשיב יחויב בתשלום עבורם.

4. לאחר שניתן פסק הבוררות החלקי, התקיימו חילופי תכתובות בין המשיב לבין בית הדין בקשר להיכרות המוקדמת שבין הרב גרבוז לבין המבקש ושותפו, ובה בין היתר העלה המשיב טענה כי הבוררים חרגו מסמכותם בפסק הבוררות החלקי. אלא שביום 23.12.2020 ניתן פסק בוררות סופי בו צוין כי הצדדים ונציגי בית הדין נפגשו בנכס על מנת לערוך "שומא", וכי לאחר ביקור זה הוערך שווי המיטלטלין שנותרו בנכס ונמצא כי המשיב חב למבקש סך של 29,533 ש"ח (לשם הנוחות, פסק הבוררות החלקי ופסק הבוררות הסופי ייקראו יחדיו להלן: פסק הבוררות).

5. ביום 4.2.2021 הגיש המשיב בקשה לבית משפט השלום לביטול פסק הבוררות, אשר התמקדה בעיקר בקשר הנטען בין הרב גרבוז לבין המבקש. לצד זאת נטען, וזה העיקר לענייננו, כי הבוררים חרגו מסמכותם מפני שהמבקש כלל לא הגיש תביעה נגד המשיב ולא דרש כי ישולם לו הסכום שנפסק לטובתו. המשיב טען כי הוא אכן הסכים לערוך קיזוז של שווי תכולת הדירה מהסכומים שהמבקש חב לו. אולם שעה שלא נפסק כי המבקש חב לו סכום כלשהו, כל קביעה בדבר חוב מצדו למבקש מהווה חריגה מסמכות.

6. תחילה, בהיעדר תגובה מצד המבקש, ניתן ביום 10.5.2021 פסק דין המורה על ביטול פסק הבוררות, אולם לאחר שהגיש המבקש בקשה לביטול פסק דין בהיעדר הגנה, הוא בוטל. בד בבד, הוגשה בקשה מטעם המבקש לאישור פסק הבוררות. לאחר שהתבררו בקשות הצדדים ובתוך כך התקיים דיון בו נשמעה עדות המבקש, ביום 7.1.2024 ניתן פסק דין אשר דחה את בקשת הביטול ופסק הבוררות אושר. תחילה דחה בית המשפט את טענות המשיב שהועלו בקשר לפסלות הבוררים. בנוסף נדחתה טענת המשיב לחריגה מסמכות, מפני שהצדדים העניקו לבוררים סמכות לדון בכל הטענות שיש להם זה נגד זה, לרבות טענות שיעלו במהלך הדיון; הצדדים אף הסכימו במפורש לשום את שווי החפצים בנכס על מנת להביאם בחשבון לעניין ההתחשבנות הסופית ביניהם; וטענת המשיב לפיה הוא הסכים לקיזוז שווי החפצים אשר יוותרו ברשותו רק אם יקבע שהמבקש חב לו דמי שכירות, אינה מסתברת ואינה הגיונית.

7. על פסק דינו של בית משפט השלום הגיש המשיב בקשת רשות ערעור לבית המשפט המחוזי, וביום 22.5.2024 ניתן פסק דין בו ניתנה רשות ערעור והערעור התקבל. בית המשפט קיבל את טענת המשיב כי הבוררים חרגו מסמכותם כאשר הכריעו ב"טענת הקיזוז". תחילה צוין כי קביעות הבוררים נוגדות באופן חזיתי את הדין הישראלי וגם קשה למצוא בהן היגיון. לצד זאת צוין כי השאלה העומדת על הפרק אינה האם פסיקת הבוררים נטולת היגיון או מעלה קשיים בנוגע להגינותה, אלא האם הבוררים חרגו מסמכותם. על שאלה זו ענה בית המשפט בחיוב. זאת מהטעם שהמשיב חויב בתשלום סכום אשר כלל לא נתבע, שלא הוסכם בהסכם הבוררות כי טענה ביחס אליו תידון בהליך וגם לא ניתנה הסכמה ביחס לכך במהלך הדיון. על כן מתקיימת במקרה זה עילת ביטול לפי סעיף 24(3) לחוק הבוררות, התשכ"ח-1968 (להלן: חוק הבוררות או החוק) שעניינה חריגה מסמכות. לבסוף נקבע כי נוכח התוצאה לפיה הבוררים חרגו מסמכותם בכל הנוגע לטענת הקיזוז, לא ניתן לבטל רק חלק מפסק הבוררות לפי סעיף 26(ב) לחוק, ועל כן פסק הבוררות בוטל.

תמצית טענות הצדדים בבקשה

8. לטענת המבקש, בית המשפט המחוזי שגה שגיאה מהותית, עובדתית ומשפטית, בעלת השלכות רוחב אשר יש בהן כדי לערער את מוסד הבוררות תוך התעלמות מרצון הצדדים ומההסכמות אליהן הגיעו. כן נטען כי פסק דינו של בית המשפט המחוזי יוצר עיוות דין משמעותי. בית המשפט המחוזי התעלם מהדין ומהפסיקה הנהוגים בקשר להיקף ההתערבות בפסקי בוררות, קל וחומר בערכאת הערעור. בית המשפט גם שגה עת בחן את נכונות פסק הבוררות לפי הדין הישראלי ובניגוד להסכמת הצדדים כי פסק הבוררות יינתן לפי דין תורה. לגופו של עניין, לא היה מקום לקביעה שהבוררים חרגו מסמכותם. לבוררים הוענקה סמכות רחבה לדון בכל הסוגיות הקשורות לסכסוך בין הצדדים. סוגיית השבת המיטלטלין גם הועלתה במהלך הדיון שהתקיים בהליך הבוררות, והמשיב אף שיתף פעולה עם בית הדין אשר ערך סיור עם הצדדים לצורך קביעת שווי החפצים. לבסוף נטען כי בית המשפט לא נימק מדוע לא ניתן לבטל במקרה זה רק חלק מפסק הבוררות, כמצוות סעיף 26(ב) לחוק, כאשר אין חולק כי פסק הבוררות החלקי, הקובע כי המבקש אינו חב למשיב דבר, ניתן בסמכות.

9. המשיב טען מנגד כי המקרה דנן אינו עומד באמות המידה להתערבות בהחלטות שניתנו בענייני בוררות ב"גלגול שלישי", כאשר במקרה זה אף מדובר ב"גלגול רביעי". ביחס לטענה כי בית המשפט החיל את הדין הישראלי בניגוד להסכמת הצדדים, טען המשיב כי על אף שבית המשפט המחוזי העלה תמיהות ביחס להגינותו של פסק הבוררות ולמידת התאמתו לדין הישראלי, ביטול פסק הבוררות לא נעשה בשל כך, כי אם בשל חריגת הבוררים מסמכותם. בהקשר זה צדק בית המשפט המחוזי בקביעתו, שכן הבוררים פסקו שעל המשיב לשלם למבקש סכומי כסף שהמבקש כלל לא תבע אותם, והעניין גם לא נדון לגופו. כל שטען המבקש במהלך הדיון הוא כי קנה ציוד לדירה וביקש לנכות עלות ציוד זה מכל סכום שייפסק נגדו. הצדדים אף הסכימו כהסכמה דיונית שהבוררים יעריכו את שווי הציוד אך ורק לצורך קיזוז שווי זה מכל סכום שייפסק נגד המבקש. שעה שלא נפסק כי המבקש חב סכומי כסף למשיב, לא היה בסמכותם של הבוררים לחייב את המשיב לשלם סכום כלשהו לידי המבקש. במקרה זה גם מתקיימת עילה לביטול הפסק מכוח סעיף 24(10) לחוק, שכן פסק הבוררות פוגע בכללי הצדק הטבעי ועל כן מתקיימת עילה על פיה בית המשפט היה מבטל פסק דין סופי שאין עליו עוד ערעור. גם אין מקום לטענת המבקש כי בית המשפט לא נימק מדוע לא ניתן להפריד בין שני חלקיו של פסק הבוררות. בית המשפט התייחס לעניין זה בציינו כי תוצאת הדברים מחייבת ביטול פסק הבוררות כולו.

10. עוד טען המשיב כי אין לקבל את טענת המבקש שהיה על בית המשפט, לכל הפחות, להורות על ביטול חלקי של הפסק. אין ספק כי ההחלטה לבטל את פסק הבוררות במלואו ניתנה בסמכות, שכן לפי הוראת סעיף 24 לחוק, לבית המשפט סמכות לבטל את פסק הבוררות כולו. משקבע בית המשפט כעניין שבעובדה שהבוררים חרגו מסמכותם, היה מקום לבטל את פסק הבוררות כולו הואיל ובורר החורג מסמכותו אינו זוכה לאמון הצדדים ומאבד את הסמכות לדון בעניינם. בנוסף, המבקש עצמו כרך את הטענות בדבר דמי השכירות עם טענת הקיזוז, ועל כן גם לשיטתו מדובר בסוגיות שלובות זו בזו. מעבר לכך, חריגת הבוררים מסמכותם ועיוות הדין החריף שיצרה פסיקתם הביאו כאמור לפגיעה בכללי הצדק הטבעי, דבר המחייב גם כן את ביטול הפסק במלואו.

דיון והכרעה

11. לאחר עיון בבקשה ובתשובה לה החלטתי לדחות את הבקשה לרשות ערעור ברובה. רק בעניין אחד מצאתי לדון בבקשה כאילו ניתנה רשות והוגש ערעור על פיה, מכוח סמכותי לפי תקנה 149(2)(ב) לתקנות סדר הדין האזרחי, התשע"ט-2018.

12. מרבית טענות המבקש אינן מצדיקות מתן רשות ערעור. גם אם סבר המבקש כי בית המשפט המחוזי טעה בקבעו כי הבוררים חרגו מסמכותם ועל כן מתקיימת עילה לביטול פסק הבוררות לפי סעיף 24(3) לחוק הבוררות, הדבר אינו מקים עילה למתן רשות ערעור במקרה דנן.

13. נקודת המוצא לדיון היא כי בוררות יונקת את חיותה מהסכמת הצדדים להתדיין לפני הבורר (רע"א 4839/15 מושקוביץ נ' מנורה מבטחים ביטוח בע"מ, פסקה 21 (1.12.2015); רע"א 8164/18 אדלקום בע"מ נ' חברת שירותי תשתיות אילת אשקלון בע"מ, פסקה 23 (12.2.2019); רע"א 6264/21 טל הל יסכה בע"מ נ' נ.ע.ב סחר וניהול בע"מ, פסקה 10 (6.10.2021)), כאשר הצדדים רשאים לעצב כרצונם את גדרי סמכותו של הבורר (רע"א 1408/23 א.ד.א תמיר יזמות ובניה בע"מ נ' שתית בע"מ, פסקה 8 (9.5.2023)). במקרה זה נתגלעה מחלוקת בין הצדדים בשאלה האם הוסמכו הבוררים לדון בטענת המבקש כי המשיב חב לו סכומי כסף בגין השקעותיו בדירה, כחייב עצמאי (היינו בין אם המבקש חב למשיב סכומי כסף בגין שכירות הדירה ובין אם לאו); או שמא ההסכמה כי הבוררים יידרשו לעניין זה הייתה אך ורק כטענת "קיזוז", שמשמעותה הפחתת החוב בלבד ככל שזוה קיים (היינו באין חוב (מצד המבקש למשיב) – אין קיזוז (בין המשיב למבקש)). זאת בדומה למשמעות המונח "קיזוז" לפי סעיף 53(א) לחוק החוזים (חלק

כללי), התשל"ג-1973 (וראו למשל: ע"א 6916/04 בנק לאומי לישראל בע"מ נ' היועץ המשפטי לממשלה, פסקה 116 (18.2.2010); בר"מ 4367/16 מאיר נ' הוועדה המקומית לתכנון ולבנייה הוד השרון, פסקה 4 לחוות דעתו של השופט נ' סולברג (25.3.2018); ע"א 6412/16 עיריית באקה אל-גרביה נ' קל בנין בע"מ (בהסדר נושים), פסקה 17 (12.5.2019)).

14. בענייננו אין חולק כי בהסכם הבוררות הוסמכו הבוררים לדון באופן רחב בכל נושא שיעלה על ידי הצדדים במהלך הליך הבוררות. וכך נוסחו הדברים בהסכם הבוררות:

"בית הדין ידון ויפסוק בסכסוך שבין הצדדים ובעל הטענות, התביעות, והתביעות הנגדיות שיש לצדדים אחד כלפי השני כמפורט ו/או יפורט בכתבי בית הדין אשר יגישו הצדדים וכן בכל נושא אחד הקשור לנושא הבוררות אשר יועלה ע"י הצדדים במהלך הבוררות" (פסקה 2; ההדגשה אינה במקור).

הצדדים לא הגישו כתבי טענות לפני הבוררים, ולפחות לפי נוסחו של הסכם הבוררות, היה בסמכות הבוררים לדון בכל עניין אשר יעלה על ידי מי מהם במהלך הבוררות. וכך, במהלך הליך הבוררות התעוררה סוגיית "התכולה" בדירה, כאשר המבקש ציין כי השקעתו בצידוד שבדירה נאמדת על סך של 45,000 ש"ח, והמשיב ציין כי הוא מוכן להפחית סכום זה "מהחוב". הצדדים הסמיכו את בית הדין "לערוך שומא", ולאחר מכן קבע הרב גרבוז כי "אין מתווה לפשרה", וכן כי "הנתבע [המבקש] מציע שהחוב יקוזז מתכולה. התובע [המשיב] מסכים שהוא שומר על התכולה. וזה יקוזז מהסכום שבית הדין יחליט לפי שומא". הבוררים הוסמכו אפוא במהלך דיון זה לדון באומדן שווי הצידוד שנשאר בדירה. מהדברים שנאמרו לפרוטוקול עולה כי הסכמת הצדדים הייתה לעריכת שומא לשם "קיוזוז", וכפי שהדברים סוכמו כאמור על ידי הרב גרבוז: "הנתבע [המבקש] מציע שהחוב יקוזז מתכולה". מהדיון עולה אפוא כי הסכמת הצדדים הייתה אך ורק לקיוזוז שווי הצידוד מהחוב, ככל שאכן יתברר כי קיים חוב.

15. ברם, ביום 7.10.2020 ניתן כאמור פסק הבוררות החלקי בו קבעו הבוררים כי המבקש פטור מכל תשלום למשיב ולצד זאת קבעו כי החפצים שנותרו בדירה יפוננו על ידי המבקש, ואם לא יוחזרו לו, בית הדין יישום את שווי החפצים, והמשיב יחויב בתשלום השווי. היינו, לצד קביעת הבוררים כי המבקש אינו חב דבר למשיב, הם הבהירו כי המשך ההליך ייסוב בדבר הערכת שווי החפצים. ואכן, כלל הוא כי ניהול הליך בוררות

ללא מחאה לפני הבורר בדבר סמכותו עשוי ללמד על הסכמה מכללא להענקת הסמכות (רע"א 4928/92 עזרא נ' המועצה המקומית תל-מונד, פ"ד מז(5) 94, 101-102 (1993)), כאשר צדדים לבוררות יכולים להרחיב בהתנהגותם את תחומי הבוררות ואת סמכויות הבורר (רע"א 4095/12 מגנזי תשתיות ב.ג.מ. בע"מ נ' סקיק חברה לעבודות עפר ופיתוח בע"מ, פסקה 19 (13.11.2012); רע"א 7443/12 שרבת נ' שרבת, פסקה 8 (23.4.2013)). אין חולק כי המשיב לא הגיש בקשה לביטול פסק הבוררות החלקי; כי עיקר טענותיו לאחר מתן פסק הבוררות החלקי נסוב על ההיכרות המוקדמת שבין הרב גרבוז לבין המבקש ושותפו (מכתבים מיום 18.10.2020 ומיום 4.11.2020); וכי גם כאשר התייחס במכתביו לעניין הביקור בנכס (בפנייתו מיום 20.11.2020) לא מחה על קיום הביקור בעילה של היעדר סמכות, אלא טען כי הביקור התייתר שכן עשה כמצוות הבוררים (פסקה 6). בנסיבות האמורות, צודק המבקש כי ניתן היה להניח כי המשיב בהתנהגותו הרחיב את סמכות הבוררים.

16. אלא שגם אם יש ממש בטענות המבקש, ועל פני הדברים אין מדובר כאמור בטענות בעלמא, לכל היותר מדובר, כפי שגם ציין המבקש בעצמו, בשגיאה "ביישום הדין והפסיקה" (פסקה 74 לבקשה) שאינה מצדיקה מתן רשות ערעור. אוסיף, ביחס לטענת המבקש כי בית המשפט פעל בניגוד להסכמת הצדדים להחלת דין תורה, כי התייחסות בית המשפט לדין הישראלי נעשתה למעלה מן הצורך בלבד. אף הודגש, כי הסוגיה העומדת על הפרק אינה הגיונה, הגינותה או התאמתה של פסיקת הבוררים לדין כי אם השאלה אם חרגו מסמכותם. על כן גם לגבי היבט זה אין מקום למתן רשות ערעור.

17. ברם, שונים הדברים ביחס לקביעת בית המשפט המחוזי כי בהינתן העובדה שמתקיימת במקרה זה עילה של חריגה מסמכות, אין מנוס מביטול פסק הבוררות כולו. בנוגע לסוגיה זו, מצאתי כאמור לדון בבקשה כאילו ניתנה רשות ערעור, ולקבל את הערעור בנקודה זו. זאת שכן מדובר בעניין המערור סוגיה עקרונית בעל השלכות רחב, ויש להעמיד בהקשר זה דברים על דיוקם.

18. הוראת סעיף 26(ב) לחוק קובעת כך: "לא יבטל בית המשפט את פסק הבוררות כולו, אם ניתן לבטלו בחלקו, להשלימו, לתקנו או להחזירו לבורר". הוראה זו מנחה את בית המשפט להעדיף כל אחת מהאפשרויות – ביטול חלקי, השלמה, תיקון או החזרה לבורר – על פני ביטול פסק הבוררות כולו. הכלל הוא אפוא כי יש ללכת "מן הקל אל הכבד", כאשר ביטול פסק הבוררות כולו צריך להיות שמור למקרים שבהם לא ניתן להותיר אותו על כנו או לתקן את הפגם שבו (רע"א 3312/01 ניסים נ' החברה האמריקאית

ישראלית לגז בע"מ, פסקה 4 (29.1.2002); רע"א 6303/17 מטאנס נ' עבוד, פסקה 15 (20.3.2018). תכליתה של הדרישה להימנע ככל הניתן מביטול פסק בוררות כליל, הינה בהגנה על חיוניות מוסד הבוררות (רע"א 1662/20 מוסיוף נ' חברת יהלומי אלול בע"מ, פסקה 19 (19.4.2020)).

19. אכן, לבית המשפט מסור שיקול דעת רחב ביחס לבחירה בין החלופות העומדות לרשותו שעה שמצא כי מתקיימת אחת מן העילות לביטול הפסק (רע"א 9719/16 אביב ושות' חברה קבלנית לעבודות ציבוריות ועבודות בנין בע"מ נ' ידידיה כהן (1996) בע"מ, פסקה 38 (18.1.2017); רע"א 834/17 י. כרמלי ובניו בע"מ נ' משה, פסקה 6 (5.3.2017); רע"א 4477/20 ר"ח בנימין סופר נ' חברת א.ד.א.ב. בונס בע"מ, פסקה 15 (7.9.2020)). אולם אין הוא פטור מלבחון אפשרות לעשות שימוש באחת החלופות במקרים המתאימים.

20. בית המשפט ציין בפסק דינו בקצרה וללא הנמקה כי נוכח התוצאה אליה הגיע – על פיה חרגו הבוררים מסמכותם – לא ניתן לבטל חלק מהפסק בהתאם לסעיף 26(ב) לחוק. דעתי אחרת. לשונו של סעיף 26(ב) לחוק רחבה ואינה מצמצמת את תחולתו לעילות ביטול מסוימות. בהתאם לכך, האפשרות להורות על ביטול חלקי של פסק בוררות מכוח סעיף זה (כמו גם על יתר החלופות המנויות בו – תיקון, השלמה והחזרה לבורר) אינה שמורה לחלק מעילות הביטול, אלא קיימת ביחס לכל אחת מהעילות המנויות בסעיף 24 לחוק, לרבות חריגה מסמכות.

21. בענייננו, אין חולק כי טענת החריגה מסמכות התייחסה לחלקו של פסק הבוררות הנוגע לחיוב המשיב לשאת בתשלום שווי החפצים שבנכס. לא נטענה וממילא לא התקבלה כל טענה לחריגה מסמכות לגבי הקביעה בפסק הבוררות החלקי אשר פטרה את המבקש מתשלום למשיב. אכן, לא כל מקרה מתאים לעשיית שימוש באחת מהחלופות המנויות בסעיף 26(ב) לחוק. אולם ככל שניתן להפריד בין חלקי הפסק השונים ולאחר את החלק לגביו חרגו הבוררים מסמכותם, יש לעשות כן. בוודאי בנסיבות האמורות שבהן הטענה לחריגה מסמכות נטענה ביחס לסוגיה ספציפית נפרדת שבה הכריעו הבוררים במנותק מיתר הפסק.

נוכח האמור לעיל, הערעור מתקבל בחלקו, במובן זה שלא היה מקום להורות על ביטול החלק האופרטיבי בפסק הבוררות החלקי המורה כי המבקש פטור מתשלום

למשיב. יתר חלקי פסק דינו של בית המשפט המחוזי יעמדו על כנם. נוכח התוצאה, אין צו להוצאות.

ניתן היום, י"ג טבת תשפ"ה (13 ינואר 2025).

גילה כנפי-שטייניץ
שופטת

יוסף אלרון
שופט

דוד מינץ
שופט